

Світ захопленнь

Канзашіносять не тільки наречені

Тетяна за фахом економіст (економіка підприємств). Отримала диплом магістра в Рівненському відкритому міжнародному університеті розвитку людини «Україна». Їй навіть з роботою одразу пощастило – запропонували працювати в ТзОВ «Завод металевих виробів». Але дівчина відмовилася на користь майбутньої родини, яку створила з хлопцем зі свого села (Немовичі) Святославом Малашем. Спочатку в подружжя народилася донечка, яка навчається в першому класі й уже запам'ятала, що звати її Святослава Святославівна. Синочку Вадиму – 4,5 року.

Зовсім нещодавно молода жінка відкрила для себе нове хобі – канзаші (якщо коротко, то це квіти з атласних стрічок), і жодного дня не може прожити без свого улюбленого заняття. Завжди любила створювати щось власноруч. Тож, перебуваючи у відпустці по догляду за дитиною, захопилася японською технікою. Чоловік, прокидаючись посеред ночі, часто міг побачити дружину за роботою. Спочатку не розумів її, а потім узявся допомагати, став її першим консультантом.

А молода мама розглядала фото в Інтернеті, потім знайшла відеоуроки, де майстриня з Білої Церкви не просто показувала, а детально розповідала, як виготовити брошки, квіти у волосся для дівчаток, обручі. Насамперед освоїла створення найпростіших, далі взялася й за складніші композиції. Частенько в соцмережах переймала досвід, ідеї.

 4 стор.

Канзаші носять не тільки наречені

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Дивилася на роботи інших умільць й придумувала щось нове. Найперший виріб, що зробила Тетяна, — хризантема для донечки. Квітка дуже сподобалася дівчинці, яка оцінила матусину працю.

Тетяна народилася в багатодітній родині, де старшими за неї були два брати — Віталій та Ігор. Здавалося б, треба, щоб захищали сестричку, а вони навпаки, ще й наговорити щось могли мамі на неї, аби її покарала й поставила в куток. Тепер усі дорослі й про дитячі образи згадують зі сміхом. Та й Віталій сам став уже багатодітним татусем. А Тетяна, віддаючи рукоділля весь вільний час, для малечі, рідних і близьких людей виготовляє оригінальні подарунки, якими не можуть натішитись. І для цього не обов'язково, щоб у когось був день народження, можна й без усякого приводу зробити гостинце, просто так. Та й сама не проти носити власні вироби: обручі, брошки — що виглядають, наче справжні квіти.

Найбільшою перевагою виготовлення композицій за допомогою техніки канзаші є те, що ними можна прикрасити що завгодно, каже Тетяна. Була б фантазія. Доглядати за такими виробами також легко: якщо вони трошки забруднилися, то повернути їм гарний вигляд допоможе тепла мильна водичка. Треба лише висушити, зафіксувати лаком для волосся й носити далі. Щодо якості можете не сумніватися — не розпадутся, бо надійно скріплені руками майстрині. До речі, в японській техніці насамперед передбачені лише два види пелюсток — гострої та круглої форми. Усі інші — витвори фантазії.

Вибір матеріалів і фурнітури в райцентрі не надто широкий, та й недешевий, «Нова пошта» також підняла ціну за свої послуги, розповідає. Тож доводиться замовляти через Інтернет-магазин, що пропонує широкий асортимент атласних і репсових стрічок на метри й рулони різної ширини, однотонні та з малюнками, фурнітуру для виготовлення прикрас (обручі, заколки, основи для брошки, резинки, намистини-перлинки й скляні, декоративні ягідки (цукрові та глянцеві), тичинки та багато іншого). Звісно, замовлення вигідніше робити не на 100, а на декілька сотень гривень.

Ходячою рекламою маминих умільчих рук є не тільки Святослава, а й вихованці місцевого дошкільного закладу та школярочки Немовицької ЗОШ I-III ступенів. Коли перебувала з малою в лікарні в обласному центрі, медсестри також часто запитували, звідки в неї така краса. Донечка з гордістю відповідала: «Це моя мама зробила!»

Особисто ж уперше побачила витвори Тетяни одного суботнього дня на великому базарі. Вона стояла, ніби

знітившись, сором'язливо. Зізналась, що батько вмовляв декілька місяців принаймні спробувати показати свої роботи іншим. А в минулому році, на свято Різдва Пресвятої Богородиці та в День миру, коли на території Сарненського історико-етнографічного музею відбулося фольклорно-етнографічне свято «Поліська гостина», майстриня також узяла в нього участь. Запросили її туди працівники Немовицького будинку культури. А вже під час дійства майстри декоративно-вжиткового мистецтва організували свої майстер-класи. Тоді ж провели й благодійний ярмарок на підтримку воїнів АТО. Тепер у Тетяні є й постійні клієнти, які в захваті від її виробів. Особливо подобаються великі банти (їх надівають на стрічку для новонароджених, які потім можна зняти й перерепити на коляску). Полюбляють прикраси також і в національному стилі: жовто-блакитні брошки й ін.

Історія канзаші

Як виявилось, у захоплення моєї героїні є своя історія. Вперше канзаші з'явилося приблизно чотириста років тому, коли в Японії змінився стиль жіночої зачіски. Представники прекрасної статі відмовилися від традиційних форм, натомість виникли варіанти з химерними укладками, а вже з довгим волоссям можна зробити все, що завгодно. Для закріплення використовували різні предмети, починаючи від спиць і закінчуючи гребенями. Ці прикраси доповнювали кімоно. Інколи вони коштували більше, ніж сам одяг. Такі аксесуари відігравали неабияку роль в образі японки, адже їм забороняли носити будь-які оздобу на руках чи шиї, тому всю увагу приділяли зачісці.

Є різні види канзаші, скажімо, убори з малесенькими шовковими метеликами чи звисаючими квітами. Тетяна Малаш останні в одному зі своїх виробів замінила полуничками. Вони настільки нагадували справжні, що маленька дівчинка, яка побачила прикрасу на Святославі, хотіла їх зірвати та з'їсти.

Хоча прикраси, створені власноруч, дорожчі, ніж заводські, проте, сказати відверто, ціна на них зовсім невисока. Усе залежить від складності роботи й використаних матеріалів. Поціновувачі оригінальних подарунків не зможуть обійти увагою «Летючу чашку». Такої не знайдете в магазинах. Цінність прикрас ще й у тому, що цим різновидом рукоділля мало хто займається. А вже воно, як і кожна копійка справа, потребує не тільки чимало часу, а й сил і терпіння. Для прикладу, щоб виготовити канзаші, для початку стрічку треба порізати на рівні квадрати. Їх кількість дорівнює числу пелюсток. Кожен обрізаний край необхідно оплавити над свічкою: дуже швидко провести над

нею, але не зупинятися, бо може обгоріти. Лише після того, як зробили це з кожним квадратиком, також у відповідному порядку скласти пелюстки за обраною схемою, обрізати кінчик, у згорнутому й зафіксованому вигляді оплавити над свічкою, добре затиснути. Коли пелюстка надійно тримає форму, можна приступати до збирання квітки.

Однак канзаші — не єдине захоплення Тетяни Володимирівни. Вона ще в'язе спицями й шие на швейній машині. От про неї мріяла з самого дитинства (у батьків була ручна), згодом дуже хотіла сама на ній строчити дітям вбрання. Тож чоловік на день народження подарував електричну. Здогадується, що без допомоги татуса тут також не обійшлося. На новорічне свято молода жінка пошила дітям карнавальні костюми, які сама й оздобила. У скрутні часи, коли треба економити сімейний бюджет, подружжя Тетяни та Святослава знає, як це зробити. Кожна мама підтвердить, що сукня на випускний у дитячий садочок коштує щонайменше 450 грн., а ще вишиванка ручної роботи на хлопчика...

Розповідь була б неповною, якби не сказала жодного слова про главу сімейства, який, просто кажучи, любить дерево. Починав із підставок під вазони, карнизів, дверей і вікон. Є й дуже гарна шкатулочка. Коли ж народилася перша дитина, дружина попросила, аби спробував виготовити колиску-ліжечко. До справи поставився дуже відповідально, врахував навіть маленький зріст Тетяни, щоб їй було зручно нахилитися. Вона ж пошила все начиння і балдахін. Дитину не треба було вмовляти йти спати в такій красі, почувалася маленькою принцесою. Потім зробив стіл і стільчик. Тепер, коли дітлахів двоє, змайстрував для них двоярусне ліжко, що витримає й дорослого. З'явився і письмовий стіл (чим доросліші діти, тим більш потреби). Якби йому ще столярні верстати, каже дружина. Одно слово, і Святослав, і Тетяна, вкладаючи у власні вироби любов, передають позитивну енергетику своїм дітям, яких навчають цінувати прекрасне й шанувати працю батьків, як було споконвіку.

Має майстриня й амбітні мрії. Серед них — виготовлення аксесуарів молодят на весілля (букет і підв'язка для нареченої, подушечка під обручки, бутоньєрки, шкатулочка тощо). У сучасному світі, у тій же Японії, канзаші, як і кімоно, одягають не тільки наречені, а й під час урочистих подій, наприклад, чайної церемонії або ж складання ікебани. Застосовують їх і дотепер, і вже не тільки в традиційній зачісці. Вони знайшли місце в сучасному гардеробі японки та стали улюбленими багатьох дівчат у всьому світі.

Марія КУЗЬМИЧ.

Фото на 1-й стор. автора та з сімейного альбому.